

Llibertat

òrgan oficial antifeixista del consell municipal

Espanya lluita
per la seva lli-
bertat i pel man-
teniment de l'in-
dependència.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Barcelona, 15 — Telèfon n.º 255

ANY III — Mataró dilluns 17 octubre 1938 — NUM. 693

NÚMERO SOLT: 30 cts.
SUBSCRIPCIÓ: 4.00 PESSETES MES

Claretat i lleialtat

Amb l'arribada de la Comissió Internacional nomenada per la Societat de les Nacions, la retirada total dels voluntaris estrangers —voluntaris autònics— que han lluitat fins ara al costat de la República Espanyola, serà un fet immediat. En la recepció donada en l'arribada dels components de la Comissió que presideix el general Jaldner, el ministre d'Estat declarà que el Govern legal d'Espanya donarà tota mena de facilitats i garanties per a assegurar el compliment exacte de la comesa encarregada a la Comissió Internacional.

Cal convenir que la posició de la República és clara i és lleial. El Govern d'Espanya creu i així ho han declarat repetidament els seus representants més caracteritzats, que la premissa essencial per a que els espanyols deixem d'exterminar nos mútuament, és la supressió de tota ingerència estrangera en el plei hispànic. Aconseguit això, es trobaria segurament la fórmula per a acabar ràpidament amb la lluita sangant, que la República no té cap interès en perllongar perquè no sent deslitos fratricides sinó que sempre ha demostrat si més no les ansies d'humanitzar la guerra. Per això aguantant el seu just dolor i indignació renuncià a les represalles dels bombardeigs de les ciutats oberres, ha donat un tracte més que humà

fraternal als presoners de guerra i ha tingut iniciatives tan lloables com la proposta de suspensió de les penes capitals.

L'ingerència estrangera a favor de la República ha estat una cosa tan minsa que tot aquell que ha tingut ulls per a veure i el cervell desproveït de tets creats pel sectarisme, ho ha pogut constatar. La República no ha tingut de fora ni els drets més elementals que li corresponen com a Estat amb òrgans de Poder legítims que combat una rebel·lió. Tots sabem la tasca del Comitè de la No Intervenció, la farsa màxima creada per la «nova» política europea. En canvi la intervenció estrangera a l'altre bàndol ha estat intensíssima i descarada.

Malgrat tot la República dona la pauta, i en area de l'Independència nacional a la qual no renunciarà cost el que costi —i pesi a qui pesi— fa el sacrifici de renunciar a l'únic objectiu possible de tipus exterior: les Brigades Internacionals.

La conducta de la República és clara i lleial en tots els seus actes. Si els de l'altra banda de trinxeres volen seguir el seu exemple, millor que millor. Si els «pares» de la política europea ho volen reconèixer, bé. En cas contrari, contra uns i altres, la República seguirà la resistència fins al reconeixement del seu dret.—X.

Política

Difficil és escriure per al públic amb sinceritat. Difficil per al que és anarquista i té una gran responsabilitat no ja personal sinó col·lectiva dels moments actuals.

En vista de la nefasta política, els llibertaris sense deixar d'ésser el problema de les polítiques, dels polítics, i de tota aquesta casta privilegiada de polítics-capitalistes, han restat a segon ordre. Un gran idealista digué: La política és l'art d'enganyar els pobles.

I qui pot posar ho en dubte després de dos anys de la guerra espanyola; després d'Abissínia, Àustria i Txecoslovàquia (amb el famós pacte dels quatre a Munic)? Cal ésser un ignorant o un interessat en el mateix; un interessat amb interessos creats. D'altra manera no té explicació.

Per veure que això és verídic per no tenir-ne cap dubte, per veure que en el nostre concepte no calem en el més mínim error, només cal estudiar

l'obra realitzada pela «grans» gualadors de la política.

Un que semblava el més sa, el llibertari anglès Ailee, després de les seves paraules a favor del poble espanyol i més recentment a favor del poble txecoslovac, el que aixecà espontàniament més de mil mítings de agitació en contra de la política suicida de Chamberlain, hores abans de la reunió de Munic, ens surt amb la felicitació efusiva amb el mateix, per la solució de la qüestió teutona txecoslovaca, o sigui després del robotri més gran que registra la història en el segle XX i en perjudici del que ell és deia fervent defensor: l'alliberament dels països.

Això demostra clarament tot el que podem esperar de la política.

Per a la nostra defensa tenim els sindicats, els Centres i Ateneus culturals i la nostra dignitat d'homes humans.

RAMON XALIDARÓ
De les Joventuts
Llibertàries

“UNIÓN GREMIAL MATARONESA”

Posa a coneixement de tots els seus associats que vulguin utilitzar els seus serveis, pel que fa referència a la sol·licitud i tramitació per a la possessió del CERTIFICAT DE TREBALL, passin per la Secretaria de l'entitat a les hores d'oficina.

Anuncieu a LLIBERTAT

No hi haurà capitulació

Passem uns moments en els quals, evidentment, s'agudiza la pressa de les potències europees per acabar el perillós vesper que resulta del conflicte espanyol. Ho volen les unes, les potències dites democràtiques, perquè creuen que, sufocat aquest conflicte, podran, a la fi, respirar en pau. Ho volen les altres—les potències feixistes—per tot el contrari: per a plantejar nous conflictes que els permetin nous guanys, i, encara, com a accelerador, hi ha la pressió dels Estats que voldrien la pacificació d'Europa per tal que França i Anglaterra tinguessin les mans lliures per a emprendre una acció conjunta en defensa de llurs interessos de l'Extrem Orient.

I aquesta pressa és per a nosaltres perillosa. Perillosa, pel que hem vist dels resultats de la Conferència de Munic; perillosa perquè podria ésser que el problema fos resolt, sense tenir hi present els interessos suprems d'aquest problema: els interessos dels pobles hispànics. I fins en contra d'aquests interessos per a nosaltres sagrats. Hi ha així qui, dòcil a les intencions de Mussolini, pretén ofegarnos. Hi ha els qui, amb més avidesa, somnien fer parts de la República espanyola, com de la túnica del Crist... En fi, que els propòsits són diversos i tots fins avul, desbaratats. Tan desbaratats que fóra ociós reportar-los. Per ací n'han ja corregut els més legendaris, alguns posats en circulació pels mateixos feixistes i filofeixistes emboscats. Els enemics camuflats entre nosaltres ens n'han volgut presentar els pitjors, tot tenyint-los superficialment de tons rosats.

I bé: calia, doncs, reaccionar contra aquesta atmosfera, més nociva, per a nosaltres, que la dels gasos tòxics. Calia una veu autoritzada que, de cara endins del país, esvais els fantasmes, i que de cara enfora desbaratés els propòsits insans. D'ací el discurs del cap del Govern de la República. Després de les seves paraules clares, contundents i precises, el problema queda de nou diàfanament plantejat.

La voluntat dels pobles hispànics hi és interpretada sense núvols. Ací i fora d'ací, des d'ara, tothom sap a què atènyer-se. La República no acceptarà cap mediació que sigui una mediatització. No s'avindrà a cap repartiment, ni a seguir totalment o parcialment d'apat per a satisfer la voracitat feixista. El nostre conflicte no té altra solució que la retirada de les tropes estrangeres i el restabliment dels drets del legítim Govern de la República.

Nosaltres volem la pau, i com més aviat millor; però una pau que sigui la pau entre tots els ciutadans de la República. No una pau que ens pugui convertir en víctimes de ningú. Si no és així, si els sinistres apaivagadors d'Europa somnien per arribar a la pau amb el nostre extermini, nosaltres preferim seguir el joc fins a la fi, siguin quines siguin les conseqüències que en derivin.

La nostra lluita a l'estranger

Comentari francès al discurs del Dr. Negrín

PARIS. — Comentant la declaració del President del Consell, doctor Negrín, León Blum escriu avul a «Le Populaire»:

«El discurs de Negrín és un acon-teixement considerable. Ho és per la persona del seu autor, toia vegada que Negrín s'ha revelat per l'ascendent de la seva intel·ligència i de la seva força d'esperit, el cap indiscutible, el cap únic de l'Espanya republicana. Ho és per les circumstàncies en mig de les quals es col·locà: acord de Munic, projectes més o menys concertats del Pacte a Quatre, esforços de Mussolini per a fer entrar en vigor l'acord italo britànic i de l'Anglaterra per a aplicar el pla del Comitè de Londres. Rumors confosament divulgats a Europa de que a una reglamentació de l'assumpte txecoslovac devia legítimament succeir una reglamentació de l'assumpte espanyol. Ho és per la puresa de les declaracions que conté i de les intencions que tradueix.

Negrín comença per col·locar com a principi absolut el que era també, i hom es permet recordar-li, la idea inspiradora de la política de no-intervenció. L'absoluta necessitat de deixar als partits espanyols sois, cara a cara, de desembarasar a Espanya del que representa sota una forma qual-sevol la introducció estrangera. Els republicans han renunciat als serveis dels voluntaris estrangers. Ho han fet sense reserves, sense excepcions, sense doble pensament, sota el control d'una Comissió Internacional de la Societat de Nacions. Tenen dret a una plena reciprocitat. Cap canvi de una cosa per l'altra, cap subterfugi, són acceptables. És la retirada total i immediata dels contingents italo alemanys el que Negrín exigeix. La República espanyola té el dret d'exigir-ho. Ni la Gran Bretanya, ni amb major raó encara França, poden entrar en aquest aspecte en combinacions contra les quals l'experiència deuria suficientment prevenir les. Espanya deixada als espanyols. Heus ací la base indispensable.

Sobre aquesta base, ¿què serà possible fundar en un futur pròxim? Negrín pensa i diu, que una vegada Franco privat dels socors estrangers que l'alimenten ja des de fa dos anys, la victòria republicana seria pròxima i certa. Però l'aportació veritablement nova i precisa del seu discurs és la de que obri altra perspectiva a la de la perllongació de la guerra i la victòria final. Negrín creu possible, sense cap intervenció de fora, el que hom estimaria una mediació interior. Creu que una vegada deixats cara a cara, els partits espanyols podrien espontàniament aproximar-se. Defineix per anticipat les condicions d'aquesta aproximació: plebiscit per a determinar la forma governamental, amnistia general, unitat nacional, garantia de les llibertats regionals, tolerància sota totes les seves formes, igualtat de

